

Ordre de Culte 2n diumenge després de Pasqua

18-4-2021

Preludi musical

Benvinguda i pregària

Crida a la lloança: Salm 4

Himne: He posat en mon Déu l'esperança (9 CG)

Música: Melodia espanyola; Lletra: Àngel Cortès

Lectures bíbliques:

Fets 3, 12-19

1 Joan 3, 1-7

Himne: Car Jesús aquí estem (73 CG)

Proclamació de la paraula

Lectura evangeli: Lluç 24, 36b-48

Pregària per la il·luminació

Interludi musical

Vida Comunitària:

Presentació de les ofrenes

Pregària

Anuncis

Resposta a la Paraula

Himne: Hem de predicar tots l'Evangeli de la pau (263 CG)

Música: Josep Laporta; Lletra: Benjamí Planes

Benedicció

Postludi

Litúrgia i Proclamació: Marta López Ballalta

Música: David Melenchón

Lectures: Anna Guinot

Diaca: Anna Plantada i Marta Huch

Butlletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 – 08001 Barcelona – Tel. 93-318.97.98

Correu electrònic: elbutlletitallers@gmail.com - web: www.esglesiatallers.org

Compte bancari: Triodos Bank IBAN: ES42 1491 0001 2820 2713 0323

EL BUTLLETÍ

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 1767 del 18 d'abril de 2021

ELS ALTRES HEROIS DE LA PANDÈMIA

Aquests darrers mesos de ben segur que no els oblidarem. Hem viscut experiències que mai haguéssim pensat que les hauríem de viure. Però no a tothom ha afectat de la mateixa manera. Hi ha hagut un col·lectiu de persones que han pogut treballar des de casa i a part de perdre el contacte humà entre companys, no han sofert problemes angoixants ni econòmics ni de salut. Però descomptant aquest col·lectiu, hi ha hagut molt patiment. Un col·lectiu molt nombrós de persones, de cop i volta s'ha trobat amb un ERTO i amb l'angoixa de veure reduïts els seus ingressos dràsticament o de veure no renovats els contractes temporals i haver-se d'acollir al subsidi d'atur amb l'angoixa augmentada pels 24 mesos que tenen com límit de subsidi. Hi ha hagut persones que en prou feina podien pagar el lloguer i han hagut de recórrer a les entitats humanitàries per poder aconseguir menjar. La destrossa econòmica ha estat com un tsunami de dimensions colossals.

També hi ha hagut les víctimes mortals que ha provocat la COVID-19. Residències d'ancians on morien els avis per desenes, o gent no tan gran que també morien per centenars en els hospitals. Familiars que no podien acompanyar els seus malalts per por a ser encomanats sense saber si els tornarien a veure'ls. Cerimònies fúnebres on només podien assistir un número molt limitat de familiars per acomiadar al difunt. Dols fets a mitges que deixaran sens dubte una profunda ferida.

El decret d'alarma declarat pel govern espanyol també va provocar molta angoixa. Famílies desestructurades que havien de conviure juntes, maltractadors que havien de conviure amb la seva parella. Problemes greus de convivència que el confinament ha agreujat.

Davant d'aquest panorama dantesco de dolor i d'angoixa, el govern va anomenar un conjunt de serveis essencials que havien de cobrir les necessitats de la població. Per aquests col·lectius l'angoixa també l'han patit amb més o menys intensitat en funció del sector.

Sens dubte el col·lectiu essencial que ha patit més ha estat el sector sanitari que s'ha dedicat a la cura dels malalts de COVID. Per un costat es van trobar

desbordats per una allau de malalts de COVID que, atès el desconeixement de la malaltia, no sabien com tractar. Van ser moments molt durs perquè havien de treballar en un entorn perillós per la possibilitat d'encomanar-se, per l'exigència laboral a causa de la quantitat de malalts, pels escassos mitjans, però també perquè les UCI estaven totes ocupades i hi havia una llista de persones esperant una plaça a una UCI. No em puc imaginar la difícil decisió d'escollir qui entrava a l'UCI quan en una quedava lliure. No em puc imaginar la impotència que devien sentir els metges i infermers quan veien morir pacients per desenes. Una amiga m'explicava que la seva filla, acabats d'acabar els estudis d'infermeria, es va trobar amb un pacient. Era un noi que l'havien d'intubar per complicacions amb la COVID. El noi de 28 anys li va explicar que feia tres mesos que havia sigut pare d'una filla. Ara es trobava sol, aïllat, només tenia contacte amb els infermers i infermeres. Li va dir en aquesta noia que abans d'intubar-lo i induir-li al coma, necessitava una darrera abraçada perquè no sabia si es tornaria a despertar.

No en va, la població va aplaudir amb tota sinceritat el personal sanitari que estava lluitant contra la pandèmia. Perquè ells es jugaven la vida, perquè estaven desbordats, perquè no tenien material per la quantitat de malalts que hi havia perquè se'ls morien els pacients a desenes, perquè quan quedava una UCI lliure havien de decidir qui l'ocupava i qui hauria de morir. Van ser sens dubte els herois i les heroïnes de la pandèmia.

I entre aquesta escena de patiment i angoixa, ara han sorgit col·lectius essencials que demanen el seu reconeixement per la seva tasca. No deixa de generar-me certa contrarietat el fet que col·lectius essencials que han treballat protegits darrere una mampara de metacrilat, que no han patit la destrossa econòmica ans al contrari, molts d'ells han vist incrementat els seus ingressos, reclamin la seva part de reconeixement en la lluita contra la pandèmia. Per portar-ho a l'extrem, imagineu que el col·lectiu d'empleats de banca reclamés un reconeixement per l'actuació en la pandèmia, ja que eren col·lectiu essencial.

Això em porta a reflexionar sobre les nostres ànsies de reconeixement i reafirmació personal. És humanament comprensible que ens agradi que ens reconeixin la nostra feina. Això ens motiva i ens anima a continuar treballant. Però quan el motiu del perquè fem les coses és el reconeixement públic, llavors les nostres accions perden el seu valor i es converteixen en actituds patètiques, infantils i egocèntriques.

En un món que cada cop més es mou per la imatge i les aparences, on res és el que sembla, on el que es persegueix no és la solidaritat sinó el benefici propi, és a dir ¿quin benefici en puc treure d'una acció humanitària?, cal reivindicar les persones que desinteressadament, sense cap altre objectiu que ajudar a qui ho necessita es bolquen a treballar pels altres.

El cristianisme en aquest punt ens dóna una lliçó. Perquè el que ens diu, és que el que dóna valor a l'acció no és el fet sinó el motiu que ens porta a fer-la. I de vegades, pressionats per una religiositat mal entesa que ens exigeix una actitud de pietat, ens afanem a mostrar als altres i a nosaltres mateixos el nostre altruisme. S'ha arribat al punt delirant de justificar la pobresa perquè els creients puguin salvar-se per les obres. Curiosament les persones agnòstiques o atees no tenen aquesta pressió i per tant el seu altruisme pot ser més sincer. Per això, Jesús ens adverteix de la necessitat de l'anonimat

de les nostres obres. Cal recordar que les nostres accions, si les fem, no les fem pel reconeixement que en podem obtenir ni per la nostra salvació. Si ho fem, ho fem pels altres.

¿Però, és reprovable l'actitud de buscar el reconeixement a través de les nostres bones obres? Si preguntéssim a la gent necessitada, segur que ens dirien que no. I jo també dic que no, perquè sempre serà millor aquesta actitud que una actitud apàtica i passiva davant la injustícia social i la necessitat.

Però jo he vist en aquesta església i fora d'aquesta església, persones que m'han inspirat, que silenciosament, sense aixecar la veu, quasi en secret, sense buscar cap reconeixement públic, s'han dedicat a ajudar a qualsevol persona que han vist que ho necessitava. Són persones que durant la pandèmia, s'han posat a disposició d'entitats humanitàries per posar el seu granet de sorra, minúscul, anònim, sense buscar cap reconeixement, però que ha estat fonamental per pal·liar el dolor i la necessitat. Per mi aquestes persones són les altres heroïnes de la pandèmia.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

Tinguem presents a les nostres oracions els germans que tenen problemes de salut i a les persones que en tenen cura. Que el Senyor els acompanyi cap a una presta recuperació.

LA CISTELLA SOLIDÀRIA

Aquesta setmana hem pogut comprar llet, formatge i tonyina, a més a més el Wolfgang s'ha pogut endur un munt de caixes amb roba que m'han fet arribar a la botiga. Sempre agraïts per totes les col·laboracions, grans o petites. Ja sabeu que al "Chiringuito" tot ho aprofiten. Gràcies a tots/es els que penseu en ell,s

ESTUDI BÍBLIC

El proper dijous no hi haurà estudi bíblic.

CANAL DE YOUTUBE

Podreu seguir el culte en directe a la pàgina de youtube a les 11.00. Enllaç: <https://youtu.be/DUwcJ5zETek>

També podeu tornar a veure el culte o veure de nou els cultes anteriors:

<https://www.youtube.com/channel/UCydZmry9XR0M6X8tXemJI6Q>

o al web de l'església:

<http://www.esglesiatallers.org/esglesia/cultes-a-youtube>